

En de rozen is wat overblijft na nutteloos verlangen.

Uw toegenegen Danie B.

KREEK DAEY OUWENS

Mijn lieve Larissa,

Hoe de kat klimt over de vensterbank... eerst haar rechtervoerpoot, daarna behoedzaam haar achterpoten neerzet... En midden in dit schouwspel een gevoel van zachte droefenis. Het verlangen aan te raken, te voelen, weten of ze echt, of ze werkelijk is. Een van mijn vroegste herinneringen... als ik met papa in de avond door de rustige straten wandel streek ik met mijn hand over de stenen van de huizen. Achter de verlichte ramen staan groene, levende planten, in een hoek van een kamer licht het fluweel op van een stoel, het witte marmer van een schouw... alles wat ik daarbinnen zie dringt zich aan me op: 'Raak me... raak me aan...' Daar, lieve Larissa, is het verlangen te voelen ontstaan... het is voor mij de meest emotionele manier van kijken, me te verbinden met de wereld. Niets lijkt me afschuwelijker dan oog in oog te staan met een illusie, een fata morgana... Je kijkt. Je steekt je hand uit. Je voelt. Er is niets...

Het is heerlijk mijn gedachten met U te delen. Mijn lieve, geduldige mevrouw Danie. Ze lijkt uit een ander land te komen, een ander gebied. Waar ik geen toegang toe heb. Waarvan ik de wetten niet ken. Ze schilt de aardappels. Haar gezicht is rustig en leeg. Ze weet, dat het over een kwartier tijd zal zijn om het vlees aan te braden... Wat is er nog op de wereld, lieve Larissa, wanneer twee mensen naast elkaar leven, onafgebroken, elkaar wijzend op een overbekend landschap. Wat verwachten ze? Dat de zon morgen weer opkomt? Dat de een wel altijd van de ander zal blijven houden?

Uw toegenegen Danie B.

Het rood van de stenen. De groene planten.

Het wit van de schouw.

Een aquarel in vloeiende kleuren – een droombeeld van de herinnering. Nu deze minuut.

'We eten straks in de mooie kamer,' zegt mevrouw Danie. Ze giet melk in een schoteltje, en loopt ermee naar de kat. Zonder haar bril lijkt ze op een oud schoolmeisje. Meneer Danie verbaast zich, ja, hij schrikt er zelfs een beetje van hoe alles hem tegenwoordig al snel terugvoert naar zijn kindertijd. 'Het komt door de melk,' denkt hij. 'En de uitdrukking "mooie kamer", die heb ik al in geen vijftig jaar gehoord.' 'Je lag vannacht te praten in je slaap,' zegt mevrouw Danie. Ze maakt een begin met het opruimen van de ontbijtspullen. Meneer Danie probeert zich te herinneren wat hij gezegd kan hebben.

Mijn lieve Larissa,

Wat rustgevend, wat heerlijk helemaal alleen in mijn kamer te zitten. Mevrouw Danie heeft zich teruggetrokken voor haar middagslaap. Ik heb de deur naar haar kamer open laten staan, voor het geval ze iets nodig heeft. Deuren zijn vreemde dingen in een huis. Aarzelingen. Open of dicht? Buiten staat de zon hoog of laag aan de hemel. Binnen is het zo'n dag, waarop ik met alles zou willen stoppen. Wat voor dag is het vandaag, lieve Larissa? Ik weet het niet, en het kan me weinig schelen. Gisteren wandelde ik tot aan de supermarkt. Ik speelde met de gedachte naar binnen te gaan, om U te zien, maar ik bleef voor de ingang staan. Iedereen ging aan me voorbij, mannen, vrouwen, kinderen, naar binnen, weer naar buiten, en ik dacht dat het een hoop moeite en geloop zou sparen als de mensen op hun plek zouden blijven. Ik stond daar tot laat in de middag, de zon was weg, maar ik had het niet koud. Ik ving de warmte op, die uit de winkel kwam – ik voelde me prettig. Beschut.

Uw toegenegen Danie B.

P.S.

maar wees ervan overtuigd, mijn lieve Larissa, dat mijn bedoelingen volkomen oprecht zijn. Ik voel geen andere behoefte dan mijn herinneringen met U te delen...

Mijn lieve Larissa,

Gisteren waaide er een zachte wind, een wind die ik herkende van vroeger. Ik was diep teleurgesteld, toen U niet op Uw plek bleek te zijn. Maar later overviel mij de gedachte dat het misschien beter was zo... Het lijkt alsof alles wat bestaat, mensen, dieren, planten, net zo gesloten is als een gebouw zonder vensters... niets weet iets van iets anders... Toch volgt een hond zijn baas. Toch verlang ik ernaar U te zien. Toch komen als vanzelf de woorden in mij op: 'Ik hou van U, lieve Larissa...' Klopt alles. Valt alles op zijn plek.

Uw toegenegen Danie B.